

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: Mgr. et Mgr. V. M., Ph.D.
zastoupeného Mgr. et Mgr. Janem Vobořilem, Ph.D., advokátem
sídlem U Smaltovny 1115/32,
Praha 7 - Holešovice

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
Nad Štolou 3
170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 18. 1. 2023, č. j. MV-2349-3/TP-2023

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 18. 1. 2023, č. j. MV-2349-3/TP-2023 **se zrušuje** v části výroku I., v níž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 11. 2022, č. j. CPR-24139-49/ČJ-2021-930103 o odmítnutí informací v čl. 1 písm. a) a b) přílohy k Rozkazu policejního prezidenta č. 123/2018,
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 18. 1. 2023, č. j. MV-2349-3/TP-2023 **se zrušuje** v části výroku I., v níž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne

10. 11. 2022, č. j. CPR-24139-49/ČJ-2021-930103 o odmítnutí informací v čl. 4 odst. 1 písm. b) a odst. 3 přílohy k Rozkazu policejního prezidenta č. 123/2018,
- III. Rozhodnutí povinného Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 11. 2022, č. j. CPR-24139-49/ČJ-2021-930103 **se zrušuje** v části, v níž povinný odmítl poskytnout informace v čl. 1 písm. a) a b) přílohy k Rozkazu policejního prezidenta č. 123/2018,
- IV. Rozhodnutí povinného Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 11. 2022, č. j. CPR-24139-49/ČJ-2021-930103 **se zrušuje** v části, v níž povinný odmítl poskytnout informace v čl. 4 odst. 1 písm. b) a odst. 3 přílohy k Rozkazu policejního prezidenta č. 123/2018,
- V. Městský soud v Praze **nařizuje** povinnému Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, aby žalobci ve lhůtě 15 dnů od doručení rozsudku poskytl informace v čl. 1 písm. a) a b) přílohy k Rozkazu policejního prezidenta č. 123/2018,
- VI. Městský soud v Praze **nařizuje** povinnému Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, aby žalobci ve lhůtě 15 dnů od doručení rozsudku poskytl informace k čl. 4 odst. 1 písm. b) a odst. 3 přílohy k Rozkazu policejního prezidenta č. 123/2018,
- VII. Ve zbytku **se žaloba zamítá**.
- VIII. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši **3.300 Kč** k rukám zástupce žalobce Mgr. et Mgr. Jana Vobořila, Ph.D, advokáta, ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Předmět sporu

1. Žalobce žádostí ze dne 7. 10. 2022 požádal Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, o informace "*Rozkaz policejního prezidenta č. 123/2018, kterým se upravuje zkušební provoz integrovaného bezpečnostního systému LETIŠTĚ*" a "*Rozkaz ředitele Ředitelství služby cizinecké policie č. 41/2018, kterým se upravuje odpovědnost jednotlivých pracovníků při provozu a využívání bezpečnostního systému LETIŠTĚ*".
2. Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 10. 11. 2022, č. j. CPR-24139-49/ČJ-2021-930103 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), byla žádost o informace částečně odmítnuta podle ustanovení § 8a, § 15 odst. 1, § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*zákon o svobodném přístupu k informacím*“) a Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES a § 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Dále pak byla požadovaná informace částečně poskytnuta vyrozuměním Policie České republiky, Ředitelství cizinecké policie, ze dne 10. 11. 2022, č. j. CPR-24139-48/ČJ-2021-930103, s tím, že část informace, o které bylo rozhodnuto částečným odmítnutím žádosti, byla znečitelněna.
3. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 1. 2023, č. j. 2023, č. j. MV-2349-3/TP-2023 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Výrokem I. napadeného rozhodnutí bylo odvolání pod body č. 5, 6, 7, 8, 9, 10 (část), 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18 a 19 zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí povinného

subjektu potvrzeno a výrokem II napadeného rozhodnutí bylo prvostupňové rozhodnutí pod body č. 1, 2, 3, 4 a 10 (část) zrušeno a vráceno k novému projednání prvostupňovému orgánu.

II. Žaloba

4. Žalobce podal žalobu proti napadenému rozhodnutí v části, v níž byla odmítnuta žádost o informace pod body 5, 6, 7, 8 a 9.
5. Podle žalobce je na zveřejnění odmítnuté části požadované informace veřejný zájem. Biometrické údaje spadají do režimu „zvláštní kategorie osobních údajů“ dle evropského práva a tudíž by měl být způsob jejich zpracování podroben zvýšené kontrole. Na poskytnutí informací odepřených napadeným rozhodnutím dopadá usnesení Evropského parlamentu ze dne 6. 10. 2021 o umělé inteligenci v trestním právu a jejímu využívání policií a soudními orgány v trestních věcech. Veřejný zájem lze spatřovat zejména v tom, že požadovaná informace pomůže posoudit legalitu provozování kamerového systému s biometrickým rozpoznáním na základě tváře umístěném ve veřejné části Letiště Václava Havla v Praze, jde o zásah milionů pasažérů za každý rok.
6. Žalobce je názoru, že v současnosti je systém biometrického rozpoznávání tváře na Letišti Václava Havla v Praze provozován v rozporu s právní úpravou Evropské unie, když nebylo zpracováno obligatorní posouzení vlivů na ochranu osobních údajů, který je zakotven v čl. 27 Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV. Několik let trvá protiprávní stav, který je v současnosti předmětem šetření Úřadu pro ochranu osobních údajů.
7. Žalobce poukázal na článek 27 odst. 2 Směrnice o ochraně osobních údajů při prosazování práva, podle něhož má obligatorní posouzení vlivu na ochranu osobních údajů obsahovat popis funkcionality, výčet zpracovávaných osobních údajů, jejich uschovací lhůty a další údaje o samotném kamerovém systému s biometrickým rozpoznáním podle tváře. Právě tyto údaje jsou obsaženy v částech dokumentu, které nebyly poskytnuty žadateli na základě žádosti o informace. Posouzení vlivu na ochranu osobních údajů by pak i s odkazem na článek 26 Směrnice mělo být podle žalobce plně veřejné a poskytnuté na základě žádosti o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím.
8. Jediným oprávněním, oprávněním, o který Policie České republiky opírá zákonné oprávnění ke zpracovávání biometrických údajů z kamerových systémů, je ustanovení § 79 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Požadované dokumenty jsou podle žalobce jediné další předpisy upravující problematiku biometrického rozpoznávání na veřejných prostranstvích. Absence právní úpravy je podle žalobce v rozporu s článkem 4, 5, 8, 10, 33 Směrnice. Podle žalobce v podmínkách právního státu musí být všechna opatření způsobilá zasáhnout do základních práv (v daném případě práva na informační sebeurčení zakotveného v čl. 10 odst. 3 Listiny) upravena přímo v zákoně, který je řádně publikován, aby s ním mohla být seznámena veřejnost. Interní organizační předpisy policie (požadované rozkazy) nejsou právním předpisem a nelze rezignovat na publicitu pravidel, na základě kterých se zasahuje do základních práv, rezignovat, a to zvláště v případě, kdy zákonná pravidla absentují.

9. Podle žalobce neobstojí důvod pro odmítnutí žádosti podle ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť byl vyložen příliš extenzivně. Podle žalobce není z rozhodnutí patrné, jaké skutečnosti odůvodnily odepření požadovaných informací a z jakých důvodů by jejich poskytnutím došlo k ohrožení stanovených práv. Podle žalobce navíc zákonem předvídaný zájem na ochraně veřejné bezpečnosti nepřeváží zájem na poskytnutí požadované informace veřejnosti. Výjimky z poskytování informací podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 207/2015-38 mají být vykládány restriktivně a vyžadují naléhavou společenskou potřebnost (nález Ústavního soudu ze dne 30. 8. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10).
10. Požadovaná informace sice obsahuje informace o fungování biometrického rozpoznávání v kamerovém systému na Letišti Václava Havla v Praze, ale její veřejná známost nemůže být schopná ohrozit nebo narušit úkoly plněné bezpečnostními sbory na Letišti Václava Havla v Praze v takové míře, aby převážilo nad zájmem na zveřejnění požadované informace. Žalobce poukázal na žalovaným deklarovaný zájem na zajištění bezpečnosti ochrany letiště Václava Havla a získávání důležitých informací pro další zmiňované účely. Riziko ohrožení naplňování těchto deklarovaných zájmů však nemá přímou souvislost s poskytnutím požadované informace. Pro podobnost situace žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013, č. j. 10 A 251/2011 – 38, který se rovněž zabýval aplikací § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.
11. Podle žalobce se v neposkytnutých částech požadované informace, které jsou předmětem této žaloby, nenacházejí informace, které by byly svým charakterem neznámé. Tvrzenou skutečnost mohou prokázat různé veřejně přístupné zdroje A Face in any Form: New Challenges and Opportunities for Face Recognition Technology a Využití biometriky při sledování veřejného prostoru v České republice v kapitole 4.1 na stranách 23-25. Postupy a metody, které by nebyly obecně známé, a na které by bylo možné výluku z ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím aplikovat, jsou podle žalobce velmi limitované. Podle žalobce rovněž žalovaný nesprávně aplikoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013 – 36, který se vztahoval ke skutkově jiným okolnostem.
12. Podle žalobce jsou rovněž prvostupňové i napadené rozhodnutí nepřezkoumatelná, neboť neobsahují odůvodnění, jaké skutečnosti byly motivem odepření požadovaných informací a z jakých důvodů by jejich poskytnutím došlo k ohrožení stanovených práv a zájmů. Žalobce v odvolání poukazoval na absenci testu proporcionality a absenci úvah, na základě kterých došlo k odepření poskytnutí informace. Žalovaný tuto námitku vypořádal s tím, že v uvedeném případě není potřeba provádět test proporcionality a dále tím, že v uvedeném případě ani nedochází ke střetu ústavně zaručených práv a hodnot.
13. S tímto vypořádáním žalobce nesouhlasí. Poukazuje na judikaturu Ústavního soudu ohledně hodnocení střetu základního politického práva na informace s dalšími ústavně chráněnými hodnotami – nález Pl. ÚS 2/10, IV. ÚS 3208/16, Pl. ÚS 25/21. Podle žalobce z napadeného rozhodnutí prakticky vůbec nevyplývají důvody, pro které byly informace částečně odmítnuty. Dále si žalovaný protiřečí, neboť prvním výrokem napadeného rozhodnutí potvrdil body 5 – 19 prvostupňového rozhodnutí, druhým výrokem pro nepřezkoumatelnost částečně zrušil prvostupňové rozhodnutí pod body 1-4 a 10. Obě části podle žalobce byly odmítnuty ovšem na základě stejně nepřezkoumatelného odůvodnění. Podle žalobce by tedy mělo být zrušeno celé prvostupňové rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí absentuje konkrétní argumentace k jednotlivým bodům. Jsou uvedeny

informace, které se ve vyloučených částech nacházejí, neobsahují informace, proč byly vyloučeny z poskytnutí informací, chybí test proporcionality. Byť se jedná dle žalobce o nepřezkoumatelné rozhodnutí, přesto má žalobce za to, že je možné nařídit poskytnutí informací.

14. Žalobce v dalším polemizuje s důvody pro odmítnutí informací dle bodů 5, 6, 7, 8 a 9 prvostupňového rozhodnutí.
15. K bodu 5 žalobce uvedl, že výklad tam uvedených pojmů nemůže někomu sloužit jako návod k obcházení kamerového systému na Letišti Václava Havla v Praze. Veřejný zájem na zveřejnění této části požadované informace převáží nad zájmem na ochraně veřejné bezpečnosti.
16. K bodu 6 žalobce nesouhlasí s odůvodněním žalovaného. Uvedl, že ve skutečnosti uvedená část odmítnuté informace obsahuje základní charakteristiku kamerového systému. Je žádoucí k naplnění veřejného zájmu, aby základní charakteristika kamerového systému, který využívá hromadné necílené sledování milionů osob ročně na veřejném prostranství, byla veřejnosti přístupná. Zveřejnění pouhé základní charakteristiky systému nemůže způsobit následky, které jsou tvrzeny. Základní charakteristiku předmětného kamerového systému je naopak žádoucí zveřejnit, a proto veřejný zájem na zveřejnění této části požadované informace převáží nad zájmem na ochraně veřejné bezpečnosti.
17. K bodu 7 žalobce uvedl, že uvedená část přílohy rozkazu policejního prezidenta obsahuje informace o tom, odkud a jak jsou získávány osobní údaje občanů, které jsou následně automaticky zpracovávány. Pokud jsou hromadným způsobem získávány osobní údaje, mají subjekty údajů právo vědět, jakým způsobem jsou tyto osobní údaje získávány.
18. K bodu 8 žalobce namítl, že tato část požadované informace ustanovení definuje účel hromadného sledování kamerovým systémem na Letišti Václava Havla v Praze. Je názoru, že samotný účel zpracovávání zvláštní kategorie osobních údajů musí být ze zásady veřejně přístupný nejen podle zákona o svobodném přístupu k informacím, ale je povinnost poskytnout tuto informaci také dle právních předpisů týkajících se ochrany osobních údajů. Tajit účely hromadných sledovacích systémů by bylo v rozporu s demokratickým právním státem.
19. K bodu 9 žalobce namítl, že uvedená část požadované informace v čl. 4 odst. 2 -6 přílohy k RPP č. 123/2018 obsahuje především výpis osobních údajů, které jsou povinným subjektem zpracovávány, a formát, ve kterém jsou zpracovávány. Tato skutečnost je zřejmá především z provázanosti s čl. 25 přílohy RPP č. 123/2018, kde jsou k těmto osobním údajům dále uvedeny uschovací lhůty a lhůty ke smazání. Uvedená část požadované informace podle žalobce nemůže ohrozit činnost policie, ale naopak je žádoucí veřejnosti poskytnout informace o tom, které osobní údaje získané hromadným a necíleným sledováním milionů lidí jsou zpracovávány. Postupem, kdy je zveřejněn čl. 25 přílohy RPP č. 123/2018, ve kterém jsou uschovací lhůty zpracovávaných osobních údajů, ale není zveřejněn čl. 4 přílohy RPP č. 123/2018, ve kterém jsou uvedeny zpracovávané osobní údaje, rozhodně nelze naplnit právo fyzických osob disponovat informací o uschovacích lhůtách svých osobních údajů.

III. Vyjádření k žalobě

20. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na důvodech napadeného rozhodnutí. Je názoru, že povinností povinného i žalovaného je toliko posoudit povahu informací, které žalobce

požaduje. Otázka zákonnosti provozu systému je v pravomoci Úřadu pro ochranu osobních údajů.

21. K aplikaci výjimky dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím uvedl, že poskytnutí anonymizovaných pasáží z RPP č. 123/2018, včetně přílohy, a R Ř ŘSCP č. 41/2018 může potenciální pachatele trestných činů navést nebo vypomoci k tomu, jakým způsobem lze proniknout do systému, resp. jak činnost systému obejít, čímž by mohlo dojít i ke zmaření účelu tohoto systému a tím i k umožnění páchaní závažné trestné činnosti. Pokud by povinný subjekt i žalovaný charakterizoval v odůvodnění svých rozhodnutí důvody odmítnutí anonymizovaných částí dokumentů podrobněji, mohly by tyto informace být již využity k naplnění škodlivého následku. Proto se žalovaný ztotožnil se stanoviskem povinného subjektu, že v těchto případech je odepření požadovaných informací veřejným zájmem a plně odůvodněno nezbytným opatřením k ochraně veřejné bezpečnosti a bezpečnosti státu. Aplikace ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím je proto dostatečným způsobem odůvodněna a je v souladu se zákonem. Rozhodnutí je jasné, určité, srozumitelné a netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Podle žalovaného žalobce nebyl zkrácen na svých hmotných ani procesních právech.

IV. Replika žalobce

22. Žalobce v replice ze dne 2. 5. 2023 setrval na svém procesním stanovisku. Navrhuje zrušení žalovaného rozhodnutí v rozsahu výroku I., v němž bylo potvrzeno rozhodnutí prvostupňového orgánu o odmítnutí žalobcovy žádosti o informace pod body 5, 6, 7, 8 a 9, a dále zrušení i prvostupňového rozhodnutí. Současně se domáhá, aby soud uložil povinnému povinnost poskytnout žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku informace obsažené v čl. 1 písm. a), b) a c), čl. 2 odst. 1, čl. 2 odst. 2, čl. 3, čl. 4 odst. 1 písm. b) a čl. 4 odst. 2 –6 přílohy k Rozkazu policejního prezidenta č. 123/2018, kterým se upravuje zkušební provoz integrovaného bezpečnostního systému LETIŠTĚ.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění (dále jen “s. ř. s.”), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
24. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť obě strany souhlasily s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – zásadní podklady jsou totiž součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem soudního přezkumu. Správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
25. Soud neprovedl ani dokazování žalobcem navrhovanými důkazy: odborný článek „*A Face in any Form: New Challenges and Opportunities for Face Recognition Technology*“ a publikaci „*Využití biometriky při sledování veřejného prostoru v České republice*“. Soud shledal, že ve vztahu k předmětu projednávané věci se jedná o nadbytečné důkazy. Předkládané důkazy nepochybně vypovídají o tom, že určité postupy, technologie a metody monitoringu osob jsou veřejnosti známy. Soud v projednávané věci však hodnotí to, zda zde u konkrétních

částí předmětných pokynů, které se vztahují k provozu systému LETIŠTĚ, byly dány důvody k odmítnutí informací z důvodu aplikace výluky dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Předmětem věci tedy není hodnocení známosti o metodách monitoringu osob, ale o tom, jakým způsobem z tohoto monitoringu příslušné orgány získávají informace pro své účely. To podle názoru soudu vyplývá pouze z předmětných pokynů, nikoliv z předkládaných důkazů.

26. Soud dále uvádí, že se všichni členové 10. senátu seznámili s odmítnutými informacemi v jejich úplném (tj. v neanonymizovaném) znění. Tato část spisu je vyloučena z nahlížení dle § 45 odst. 3 s. ř. s. Soud postupoval v tomto ohledu dle intencí např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2022, č. j. 4 As 227/2020–70.

27. Ze správního spisu vyplývá, že povinný subjekt prvostupňovým rozhodnutím ze dne 10. 11. 2022, č. j. CPR-24139-49/ČJ-2021-930103 žalobci k jeho žádosti ze dne 7. 10. 2022 poskytl:

„a) rozkaz policejního prezidenta č. 123/2018, kterým se upravuje zkušební provoz integrovaného bezpečnostního systému LETIŠTĚ (dále jen „RPP č. 123/2018“) a

b) rozkaz ředitele Ředitelství služby cizinecké policie č. 41/2018, kterým se upravuje odpovědnost jednotlivých pracovníků při provozu a využívání bezpečnostního systému LETIŠTĚ (dále jen „ŘSCP č. 41/2018“),

s výjimkou v části III. písm. a) a b), v části IV. písm. a) bodu 5. a v části týkající se čísla jednacího RPP č. 123/2018 a dále v příloze k RPP č. 123/2018, a to v čl. 1 písm. a), b) včetně poznámky pod čarou a c), čl. 2 odst. 1 a 2, čl. 3, čl. 4 odst. 1 písm. b) a c), odst. 2 - 6, čl. 6 odst. 1, čl. 7 odst. 1, čl. 8 odst. 1, čl. 9 odst. 1 a 2, čl. 10 odst. 1 a 3, čl. 12 odst. 1, celém čl. 13 včetně poznámky pod čarou, čl. 14 odst. 2 - 4, celém čl. 15, celém čl. 17, čl. 18 odst. 2, celých č. 19 - 21, čl. 22 odst. 1 včetně poznámky pod čarou, čl. 23 odst. 1, 2, 5 a 7, celém čl. 27

a v části I. písm. a), b) a c) a části týkající se čísla jednacího a zpracovatele v ŘSCP č. 41/2018.“

28. Žádost žalobce byla v neposkytnutých částech odmítnuta podle ustanovení § 8a, § 15 odst. 1, § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. a Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) a § 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů.

29. Žalobce v žalobě napadá tu část prvostupňového a napadeného rozhodnutí, kterou bylo poskytnutí informací odmítnuto pod body 5 – 9. Jedná se o následující části:

- 5. část: čl. 1 písm. a), b) a c) přílohy k RPP č. 123/2018 - nezveřejněno z důvodu obsahu informací o podrobných technických parametrech systému, způsobu práce bezpečnostního systému LETIŠTĚ a znalost těchto parametrů by mohla být návodem na obcházení tohoto systému,
- 6. část: čl. 2 odst. 1 přílohy k RPP č. 123/2018 - informace nebyly poskytnuty, neboť se jedná o jednotlivé části a infrastrukturu v systému, kdy znalostí těchto částí by byla vyražena provázanost a komplexnost systému a tím omezena schopnost odhalování osob v pátrání. Poskytnutím nezveřejněných částí může potenciální pachatel trestného činu nebo osoba v pátrání předejít nebo se vyhnout „zachycení“ prostřednictvím systému, anebo využít informace získané z poskytnutých interních aktů ke zjištění

dalších informací k činnostem Policie České republiky a dalších subjektů využívajících systém,

- 7. část: čl. 2 odst. 2 přílohy k RPP č. 123/2018 - neposkytnuto z důvodu informací o umístění jednotlivých částí systému, znalostí těchto částí by byla vyražena provázanost a komplexnost systému a tím omezena schopnost odhalování osob v pátrání.
- 8. část: čl. 3 přílohy k RPP č. 123/2018 - definuje účel systému a obsahuje demonstrativní výčet činností, které by vedly například k získání informací důležitých pro plnění úkolů na úseku předcházení, šetření, prověřování a vyšetřování trestných činů a posléze k jejich zneužití, povinný subjekt vyhodnotil jako nežádoucí k poskytnutí,
- 9. část: čl. 4 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 - 6 přílohy k RPP č. 123/2018 - ustanovení článku, resp. jeho část nesdělena, protože jsou zde vyjmenovány a charakterizovány zainteresované subsystémy, způsob a rozsah jejich práce, jejich umístění a postupy při práci s těmito systémy. Poskytnutím nezveřejněných částí může potenciální pachatel trestného činu nebo osoba v pátrání předejít nebo se vyhnout „zachycení“ prostřednictvím systému, anebo využít informace získané z poskytnutých interních aktů ke zjištění dalších informací k činnostem Policie České republiky a dalších subjektů využívajících systém.

30. Povinný subjekt k odmítaným částem souhrnně uvedl, že tyto informace odmítá poskytnout dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jde o zákonné omezení práva na informace. Odepření svobodného přístupu k informacím je v daném případě plně odůvodněno nezbytným opatřením k ochraně veřejné bezpečnosti a bezpečnosti státu. Vyložil, že jelikož jde o interní akty řízení, jako předpisy, které nelze v běžných zdrojích nalézt, i z toho důvodu, že popisují funkcionalitu celého systému a zahrnují i další bezpečnostní systémy, není žádoucí, aby se celé znění RPP č. 123/2018, včetně přílohy a celé znění ŘSCP č. 41/2018 stalo veřejně dostupnou informací, čímž by mohlo dojít k ohrožení činnosti jak Policie České republiky, tak k situaci, která by mohla znamenat potenciálně nebezpečí pro provoz na Letišti Václava Havla, ale mohla by být i nepřijatelná pro zajištění ochrany osob, majetku i státu. Povinný subjekt byl názoru, že poskytnutí nezveřejněných pasáží z RPP č. 123/2018, včetně přílohy a ŘSCP č. 41/2018 může potenciální pachatele trestných činů navést, vypomoci k tomu jak proniknout do systému, resp. jak činnost systému obejít, čímž by mohlo dojít i ke zmaření účelu tohoto systému, a tím i nápomoci k páčání závažné trestné činnosti.

31. Dále vyložil, že účelem systému je zvýšení bezpečnosti letiště a získání informací důležitých pro plnění úkolů na úseku předcházení, šetření, prověřování a vyšetřování trestných činů, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti České republiky včetně pátrání po osobách a vozidlech. Policie České republiky provozuje tento systém, ručí za získávání, uchovávání a využití získaných údajů. K informacím mají přístup jen pověřeni a prověřeni pracovníci. Jejich činnost je monitorována, kontrolována. Údaje jsou potřebné k plnění jejich služebních nebo pracovních úkonů, jsou obsahem RPP č. 123/2018 a jsou označeny „pro vnitřní (služební) potřebu“. Systém pracuje s údaji, které zajišťují bezpečnost civilního provozu. Otázka ochrany údajů vztahujících se k bezpečnosti leteckého provozu je prioritou. Není v zájmu bezpečnosti, aby k fungování takového systému měly informace neproověřené civilní osoby mimo obor a byly tak bezpečnostním rizikem ve fungování ochrany obyvatel. Na rozdíl od osob postavených ve funkci policejního orgánu a osob dalších bezpečnostních složek není civilní osoba vázána povinností mlčenlivosti, je neproověřená bezpečnostními

prověrkami (např. Národním bezpečnostním úřadem) a její činnost není monitorovaná. Civilní občan, který je obeznámen s předpisy upravující fungování systému, má přístup k prvotním velmi specifickým provozním informacím a nemůže nijak zaručit, že získané informace nezneužije a nebude dále poskytovat.

32. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 18. 1. 2023, č. j. MV – 2349-3/TP-2023 výrokem I. odvolání vztahující se k bodům prvostupňového rozhodnutí č. 5, 6, 7, 8, 9, 10 (část), 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18 a 19 zamítl a v této části potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Výrokem II. prvostupňové rozhodnutí vztahující se k bodům č. 1, 2, 3, 4 a 10 (jiná část) zrušil a věc se vrátil v tomto rozsahu k novému projednání.
33. Žalovaný se ztotožnil se žalobcem v námitce proti neposkytnutí některých požadovaných informací z důvodu ochrany osobních údajů. U osob veřejně činných nelze aplikovat § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a to vzhledem k ustanovení § 8a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. V této části proto není napadené rozhodnutí v souladu se zákonem.
34. Žalovaný shrnul, že mu nepřísluší hodnocení týkající se zákonnosti provozu kamerového systému rozpoznávání obličejů na Letišti Václava Havla. K námitce absence testu proporcionality uvedl, že právo na informace v čl. 17 Listiny základních práv a svobod za podmínek stanovených v jeho odstavci 4 může být omezeno. V případě takového omezení zákonem pak již nedochází k individuálnímu střetu ústavně zaručených práv a hodnot, který by musel být řešen s pomocí testu proporcionality. Vzhledem k absenci střetu ústavně zaručených práv a hodnot v odvolatelově případě nebylo třeba, aby se povinný subjekt detailně zabýval vážením okolností případu, které by umožnily zvolit postup reflektující co nejvíce z podstaty práv, která by byla ve střetu. Skutečnost, že část napadeného rozhodnutí zabývající se tzv. testem proporcionality v zásadě obsahuje pouze citaci příslušných norem a posouzení jejich vzájemného vztahu, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
35. Dále žalovaný uvedl, že ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím patří mezi legitimní důvody omezující právo na informace podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013-36. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsahu všech tří interních předpisů, se kterými se žalovaný seznámil, je podle něj zřejmé, že poskytnutím a následným zveřejněním převážné části anonymizovaných údajů v nich obsažených, by potenciální pachatelé trestných činů mohli získat povědomost o struktuře, fungování a způsobu zabezpečení činnosti systému biometrické identifikace osob a kamerového systému umístěného v prostoru Letiště Václava Havla v Praze. Získali by tak rovněž přehled o službách podílejících se na zabezpečení ochrany letiště a formách a metodách jejich činnosti. Tato povědomost by jim umožnila do tohoto systému proniknout, resp. jej obejít a případnými opatřeními negativně ovlivnit možnost využití plné funkcionality celého systému a tak ohrozit účinnost opatření Policie České republiky při zabezpečování ochrany Letiště Václava Havla v Praze a získávání informací důležitých pro plnění úkolů na úseku předcházení, šetření, prověřování a vyšetřování trestných činů, zabezpečování vnitřního pořádku a bezpečnosti České republiky, včetně pátrání po osobách a vozidlech. Pokud by povinný subjekt charakterizoval v odůvodnění rozhodnutí důvody odmítnutí anonymizovaných částí dokumentů podrobněji, mohly by tyto informace být již využity k naplnění škodlivého následku.

36. Žalovaný shledal, že se této výluce odpovídají informace uvedené v bodech 5 – 19 prvostupňového rozhodnutí.
37. Naopak u části 1 - 4 a větší části bodu 10 prvostupňového rozhodnutí, které povinný subjekt odmítl poskytnout s odkazem na ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, není podle žalovaného z odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé, jakým konkrétním způsobem by poskytnutí těchto informací ovlivnilo činnost orgánů uvedených v tomto ustanovení a z jakých důvodů by jejich poskytnutím došlo k ohrožení chráněných práv a zájmů. Úvahy, které vedly povinný subjekt k odmítnutí těchto informací nedostatečné a způsobují rozpor rozhodnutí s ustanovením § 68 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „*správní řád*“), který nelze zhojit v řízení o odvolání. Žalovaný současně neshledal, že by v současné podobě spisu byly dány důvody k informačnímu příkazu dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle žalovaného by totiž mohla existovat zákonem předvídaná překážka bránící odmítnutí informací, což bude na povinném, aby náležitě odůvodnil.
38. Městský soud v první řadě posoudil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pokud by totiž žalované rozhodnutí trpělo touto vadou, tj. bylo by nesrozumitelné, nebo by v něm absentovaly dostatečné důvody rozhodnutí /srov. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s./, pozbývalo by smyslu, aby soud přezkoumal takové rozhodnutí věcně.
39. Předně soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003–52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004–73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005–44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007–64, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005–245, a ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017–38), ze které se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud či správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě či odvolání nebo vyjádření; proč považoval (žalobní) námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy.
40. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jak jej soud výše rekapituloval, vyplývá, že povinný v první řadě vycházel z toho, že právo na informace lze dle článku 17 odst. 4 Listiny omezit zákonem s tím, že tímto zákonným omezením je ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace však neodmítl pouze na základě existence této zákonné výlučky. Nejprve u každé z odepřených informací pod body 5 – 9 prvostupňového rozhodnutí zvláště hodnotil její povahu, zda a z jakého důvodu jsou u ní naplněna kritéria podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Shledal, že u každého z těchto bodů existují odlišné důvody, které však lze subsumovat pod výluky dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Souhrnně pak pro všechny tyto body uvedl, že oba rozkazy jsou interními akty řízení, popisují funkcionalitu celého systému, zahrnují i další bezpečnostní systémy, jsou veřejně nedostupné a není žádoucí, aby se staly veřejně dostupnými. Tím by mohlo dojít k ohrožení činnosti policie, tak provozu letiště, mohlo by být ohroženo zajištění ochrany osob, majetku i státu. Potenciální pachatele trestných činů by to mohlo navést, vypomoci k tomu jak proniknout do systému, resp. jak činnost systému obejít, čímž by mohlo dojít i ke zmaření účelu tohoto systému. Z toho důvodu shledal, že není žádoucí, aby se celé znění RPP č. 123/2018, včetně přílohy a celé znění ŘSCP č. 41/2018 stalo veřejně dostupnou informací v rukou neprověřených civilních osob.

41. Byť tedy povinný test proporcionality nepovažoval za nezbytný, touto úvahou povinný implicitně zhodnotil alespoň tolik, že zájem jednotlivce (veřejnosti) na získání těchto informací nemůže převážet nad zájmem na ochraně veřejné bezpečnosti a bezpečnosti státu.
42. Žalovaný v napadeném rozhodnutí částečně akceptoval odmítnutí požadovaných informací. Ztotožnil se s povinným subjektem, že části specifikované pod body 5-19 prvostupňového rozhodnutí (srov. strany 5 a 6 napadeného rozhodnutí) podléhají výluce podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Shledal tedy především za srozumitelnou „zvláštní část“, v nichž se povinný subjekt zabýval samotným hodnocením, zda jsou jednotlivé informace podřaditelné pod výluke § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Poté se ztotožnil se souhrnným hodnocením povinného subjektu, v nichž se povinný subjekt zabýval společnými aspekty těchto informací. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí k těmto částem stručně akceptoval s tím, že podle jeho názoru nedochází ke střetu ústavně zaručených práv a hodnot, který by musel být hodnocen testem proporcionality, nebylo tedy nezbytné detailní hodnocení okolností věci. Setrval pak na názoru povinného subjektu, že by znalost funkcionality systému mohla ve výsledku ohrozit ochranu letiště a získávání informací důležitých pro plnění úkolů na úseku předcházení, šetření, prověřování a vyšetřování trestných činů, zabezpečování vnitřního pořádku a bezpečnosti České republiky, včetně pátrání po osobách a vozidlech.
43. Naopak u bodů 1-4 a větší části bodu 10 v prvostupňovém rozhodnutí dostatečné rozhodovací důvody neshledal, to v návaznosti nikoliv na společné hodnocení, ale právě na zvláštní hodnocení, tj. zda každá tato informace náleží pod výluke dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný tedy neshledal za odůvodněný závěr povinného subjektu ve „zvláštní části“. Jinými slovy, jelikož žalovaný u těchto částí neshledal přezkoumatelnou úvahu o tom, zda dotčené informace vůbec mohou podléhat výluce dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, tím spíše neobstálo ani souhrnné hodnocení povinného subjektu o tom, zda převáží zájem veřejnosti nad zájmy dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. V tom se tedy odlišuje procesní výsledek k těmto částem prvostupňového rozhodnutí – u částí 5-19 naopak žalovaný úvahu povinného akceptoval jako přezkoumatelnou. Soud tedy nepřisvědčil žalobci v tom, že by žalovaný na základě totožného odůvodnění přistupoval odlišně k různým částem prvostupňového rozhodnutí.
44. Co se týče poměření zájmů na odmítnutí informací (části 5 - 19), povinný i žalovaný (byť velmi stručně vyjádřeného) vyložili, že zájem veřejnosti o znalost funkcionality systému, což by přineslo poskytnutí konkrétních informací mj. v bodech 5 – 9 prvostupňového rozhodnutí (a tomu odpovídajících částí RPP), zkrátka nepřeváží nad veřejným zájmem na zajištění úkolů bezpečnostního sboru, které jsou definovány v ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.
45. Byť tedy žalovaný i povinný ve svých rozhodnutích v zásadě primárně zastávali ten názor, že test proporcionality není nezbytné provádět, neboť odmítané informace podléhají výluce dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, jež je zákonným omezením práva na informace, materiálně zde přesto alespoň stručně dovodili, že je zde legitimní zájem k ochraně informací, že k tomuto účelu slouží § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím a ve výsledku i to, který zájem ve věci převáží. Tyto úvahy v napadeném rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím (s nímž tak tvoří jeden celek - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40) jsou srozumitelně vyloženy.

46. Povinný i žalovaný se tedy materiálně poměřením zájmů na poskytnutí (nebo odmítnutí informací) zabývali. Městský soud proto neshledal, že by prvostupňové a napadené rozhodnutí byly nepřezkoumatelné ať už pro nedostatek důvodů nebo pro nesrozumitelnost. Ostatně žalobce nakonec polemizuje právě s právním názorem žalovaného (potažmo i povinného subjektu) na potřebu provedení testu proporcionality v projednávané věci. To by logicky nebylo možné, pokud by názor k této otázce v napadeném rozhodnutí chyběl. Správností úvah o této otázce se bude soud zabývat níže.
47. Právo na poskytování informací je obecně „odrazem principu veřejné kontroly fungování státu. Zásadně je třeba trvat na zveřejňování informací, které je potřeba podrobit veřejné diskusi. [...] Je vždy nutné zkoumat, zda existuje legitimní zájem na tom, aby se postup vůči konkrétní osobě stal součástí veřejné diskuse. Tento legitimní zájem je zpravidla dán, týká-li se činnost státních orgánů osob veřejně činných, a to z důvodu právě jejich veřejné činnosti“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014–48, bod 55). Ústavní soud rozlišuje mezi žádostí o informaci způsobitou přispět k diskusi v demokratické společnosti, týkající se veřejného zájmu, a informováním o detailech soukromého života jednotlivce, který nadto nevykonává veřejnou funkci (nález ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10). V usnesení ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, Ústavní soud uvedl, že právo na informace je v Listině „systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí“.
48. Jádrem sporu v projednávané věci je aplikace ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle tohoto ustanovení povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky
49. Jedná se o zákonnou výluky z poskytování informací dle článku 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle něhož svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.
50. Strany se předně principiálně (ač povinný a žalovaný stejně ve výsledku proti sobě stojící zájmy na poskytnutí informací hodnotili) rozcházejí v názoru na to, zda je nezbytné i u této zákonné výluky aplikovat test proporcionality a poměřovat proti sobě stojící zájmy.
51. Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 2/10 ze dne 30. 3. 2010 (č. 123/2010 Sb.) vyložil, že zásah do práv plynoucích z čl. 17 Listiny a z čl. 10 odst. 1 Úmluvy poruší Listinu a Úmluvu tehdy, pokud nebude splňovat požadavky stanovené v čl. 17 odst. 4 Listiny a v čl. 10 odst. 2 Úmluvy. Musí být tudíž zjištěno, zda byl zásah „stanovený zákonem“, zda sledoval jeden nebo více legitimních cílů zakotvených v těchto ustanovení a zda byl „nezbytný v demokratické společnosti“, aby těchto cílů dosáhl. Ústavní soud tedy zdůrazňuje, že bude nutné zkoumat v každé jednotlivé věci (podle okolností konkrétního případu) naplnění podmínky nezbytnosti omezení základního práva jednotlivce na informace. V tehdejší věci

pak Ústavní soud s ohledem na existenci výluky dle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím shledal, že zásah je „stanovený zákonem“ ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny a čl. 10 odst. 2 Úmluvy a rovněž podmínku legitimního cíle považoval za naplněnou. Dotčený zásah mohl být totiž nazírán jako sloužící k ochraně hodnot citovaných v čl. 17 odst. 4 Listiny a v čl. 10 odst. 2 Úmluvy. V dalších krocích testu již Ústavní soud nesouhlasil, shledal, že ustanovení nesplňuje podmínku nezbytnosti omezení základního práva a svobody jednotlivce v demokratické společnosti. Z citovaného ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím proto zrušil slovo „pravomocné“, které výslovně vylučovalo poskytnutí nepravomocných rozsudků, ač na tom mohl jinak být zájem.

52. Na uvedené navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-104. Vyložil, že bude vždy na zvážení povinného subjektu, nakolik je důvod neposkytnutí informace vskutku ospravedlněn „naléhavou společenskou potřebou“. Takovouto „naléhavou společenskou potřebou“ pravidelně bude role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů, případně ochrana práv a svobod druhých (např. obětí trestného činu). Tyto důvody jsou vedle dalších ustanovení informačního zákona v zákonné rovině zachyceny rovněž v § 8a odst. 1 trestního řádu v platném znění. Poskytování informací v režimu informačního zákona tedy nesmí obcházet omezení vyplývající z podstaty samotného trestního řízení. Na druhou stranu není důvodu neposkytnout informace o nepravomocném trestním rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení tam, kde takováto „naléhavá společenská potřeba“ shledána nebude, typicky v případech veřejného zájmu, kde půjde o trestné činy úředních osob ve smyslu § 127 platného trestního zákoníku, resp. veřejných činitelů ve smyslu § 89 odst. 9 starého trestního zákona.
53. V nálezu sp. zn. I. ÚS 517/10 ze dne 15. 11. 2010 (N 223/59 SbNU 217) vyslovil Ústavní soud názor, že je-li informace součástí (přínejmenším) veřejné sféry, dopadá na ni základní právo na informace dle čl. 17 Listiny (a čl. 10 Úmluvy). V bodě [42] nálezu sp. zn. Pl. 25/21 Ústavní soud uvedl, že *“Pro uplatňování práva na informace je třeba primárně vycházet ze zásady, že informace se poskytují a každé případné omezení tohoto práva je pak nutné vykládat restriktivním způsobem. K omezení práva na informace může dojít pouze v případech, kdy má takový postup zákonný podklad a je v demokratické společnosti nezbytný k ochraně jiných konkurujících práv či hodnot (například veřejný zájem, veřejná bezpečnost, práva a svobody jiných apod.). Onu nezbytnost omezení však nelze a priori presumovat pouze ze znění zákona, který je formální podmínkou omezení práva na informace. Naopak, vždy je nutno nejprve identifikovat konkurující veřejný zájem či jiné ústavně zaručené právo, které by mělo být onou zákonnou výlukou chráněno, a vzájemně je poměřovat, například provedením testu proporcionality (dříve více užívaného testu veřejného zájmu). Omezení práva na informace, respektive jeho nezbytnost pak musí vyplynout z tohoto poměrování, tímto způsobem bude současně naplněna i materiální podmínka omezení práva na informace [obdobně viz FUREK, Adam. § 12 (Podmínky omezení). In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 2016. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, s. 616.]“*
54. Na tom, že je nutné i v případě aplikace výluky dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím setrvat na testu proporcionality, poté setrval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 9. 2022, č. j. 4 As 227/2020–70.
55. Samotným výkladem ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím se zabýval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 10. 1. 2013, č. j. 10 A 251/2011 – 38.

Shledal, že práci policie může ohrozit, budou-li její metody potenciálním pachatelům trestných činů známy, neboť se budou moci na svoji trestnou činnost lépe připravit, aby zamezili jejímu následnému odhalení; či případně mohou tyto informace napomoci pachatelům trestné činnosti při jejich snaze o zaházení stop trestného činu. Je názoru, že jsou-li v předmětném pokynu upraveny takové postupy či metody, které obecně známé nejsou a jejich popis nelze běžně nalézt ani ve veřejně dostupných odborných kriminalistických publikacích, bude utajení existence takových metod jistě žádoucí, neboť jejich prozrazení může ztížit práci policie při odhalování trestných činů.

56. Rovněž Nejvyšší správní soud se výkladem § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím již zabýval. Dovedil především, že dané ustanovení vylučuje poskytnutí informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení bez ohledu na to, zda se týkají probíhajícího, ukončeného nebo dokonce nezahájeného trestního řízení. Předpokladem odepření informací je skutečnost, že by poskytnutím informace mohla být mimo jiné ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Na základě této výluky je proto typově např. vyloučeno poskytnutí informací o totožnosti informátorů, tedy osob spolupracujících s orgány činnými v trestním řízení, jmenného seznamu a dalších informací o příslušnících a zaměstnancích orgánů činných v trestním řízení, informací o postupech využívaných orgány činnými v trestním řízení, o principech jejich spolupráce s jinými institucemi a osobami (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2014, čj. 8 As 114/2013–36, a ze dne 3. 9. 2015, čj. 7 As 207/2015–38). Rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí informace však musí být v tomto směru náležitě odůvodněné tak, aby z něj bylo možné seznat, jaké zájmy by byly poskytnutím informace ohroženy, resp. musí v něm být konkrétně a srozumitelně vyjádřeno prokazatelně existující (nikoliv pouze hypotetické) ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení plnit své úkoly (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, čj. 6 As 338/2016–55, a ze dne 4. 4. 2018, čj. 9 As 5/2018–88).
57. Citovaná judikatura byla vydána před účinností novely informačního zákona provedené zákonem č. 111/2019 Sb., kterým bylo s účinností od 24. 4. 2019 upraveno znění § 11 odst. 6 informačního zákona do současné, účinné podoby. Přesto jsou její závěry aplikovatelné rovněž ve světle nyní účinné a na projednávanou věc aplikovatelné právní úpravy, neboť § 11 odst. 6 informačního zákona byl touto novelou oproti původnímu znění zjednodušen a zestručněn a byla rozšířena množina případů, kdy lze odepřít poskytnutí informací s odkazem na citované ustanovení; nedošlo tedy k zúžení jeho aplikačního rozsahu (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 9. 2022, č. j. 16 A 3/2021–50).
58. Vycházejí z uvedených závěrů judikatury, městský soud se prvně neztotožnil s povinným a se žalovaným v otázce, že by pro odmítnutí žádané informace stačilo pouhé vyhodnocení, že tato informace náleží pod výluky dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud informace pod takovou výlukou náleží, je v souladu s článkem 17 odst. 4 Listiny nezbytné provést ještě test proporcionality za účelem posouzení, zda je důvod neposkytnutí informace ospravedlněn „naléhavou společenskou potřebou“.
59. Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 4/941 vymezil, že porovnání v kolizi stojících práv spočívá v posouzení kritéria 1) vhodnosti, tj. v odpovědi na otázku, zda omezení základního práva umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva), 2) potřebnosti, tj. posouzení provedeného opatření s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, a 3) porovnání závažnosti v kolizi

stojících základních práv – tedy zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů.

60. Městský soud nejprve posoudil obecná východiska k vhodnosti omezení práva na poskytnutí informace dle sporné zákonné výluky.
61. Výluka dle ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím je v souladu s omezením práva na informace dle § 8a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, podle něhož při poskytování informací o své činnosti veřejnosti orgány činné v trestním řízení dbají na to, aby neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen (§ 2 odst. 2). V přípravném řízení nesmějí zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti osoby, proti které se vede trestní řízení, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka.
62. Ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, je podle názoru městského soudu (ve shodě s již výše uvedeným) deklarován veřejný zájem na řádném plnění úkolů orgánů veřejné moci (orgánů činných v trestním řízení či jiných bezpečnostních sborů). To ostatně žalobce nijak nezpochybňuje (viz bod 25 žaloby). Toto ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím nepochybně zasahuje do základního práva jednotlivce na informace (dle čl. 17 Listiny), do základní svobody jednotlivce přijímat informace (dle čl. 10 Úmluvy) a v konkrétním případě vzhledem k povaze žalobcem požadovaných informací může zasáhnout i do práva dle článku 10 odst. 3 Listiny na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.
63. Městský soud se v první řadě ztotožnil s povinným i se žalovaným v tom, že odmítnutí informace dle ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím je vhodným omezením práva na informace. Pakliže by totiž poskytnutí informace skutečně mohlo ohrozit činnost orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů tak, že by byla ohrožena jejich činnost, omezením práva tyto informace poskytnout nepochybně bude dosaženo ochrany tohoto cíle. Současně je městský soud rovněž toho názoru, že jiným opatřením, než odmítnutím informace by téhož cíle, tj. ochrany činnosti orgánů činných v trestním řízení či bezpečnostních sborů nemohlo být dosaženo. Podstatné totiž je to, aby činnost těchto orgánů nebyla ohrožena. Pokud je informace způsobilá přinést tento následek, jiné opatření, než neposkytnutí takové informace, zjevně nemůže být vhodnější.
64. Městský soud je proto obecně názoru, že je-li žádaná informace způsobilá přivodit účinek, který je chráněn ustanovením § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, je odmítnutí této informace za účelem ochrany zde uvedených hodnot legitimním, zákonným, vhodným a potřebným opatřením. V tom se tedy ztotožnil se žalovaným i povinným.
65. Soud současně uvádí, že předmětem projednávané věci přímo není samotné hodnocení zákonnosti zavedení, užívání systému LETIŠTĚ či oprávněnost monitoringu osob pohybujících se v prostorách letišť. Žalobce v této souvislosti žádný takový úkon či rozhodnutí žalovaného nenapadá. Žalobce se domáhal toliko poskytnutí informací o provozu systému LETIŠTĚ, přičemž část z nich povinný subjekt a žalovaný poskytnout odmítli prvostupňovým a napadeným rozhodnutím. Právě přezkum tohoto postupu, resp. rozhodnutí správních orgánů, je pak předmětem nynější věci.

66. Žalobce má za to, že má na poskytnutí informací veřejný zájem, neboť jde o systém zavedený bez zákonné opory a v rozporu s komunitární úpravou (zejména Směrnicí 2016/680/EU). Stručně shrnuto, žalobce je názoru, že předmětné informace pomohou přispět k veřejné diskuzi a pomohou posoudit legalitu provozovaného systému, zejména při zpracování biometrických údajů o osobách v prostoru letiště.
67. Obecně platí, že žadatelé nejsou povinni žádosti v režimu informačního zákona odůvodňovat a povinné subjekty nejsou oprávněny zkoumat důvody žádostí. Za jakým účelem jsou informace požadovány je však relevantní při poměřování kolidujících práv, při provádění testu poměřování je třeba zohlednit, zda žadatelem sledovaný účel poskytnutí informace může k tomuto cíli vést (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 330/2018 – 57, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2023, č. j. 3 As 61/2022 – 56).
68. Článek 9 nařízení 2016/679/EU (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, GDPR) vymezuje zvláštní kategorie osobních údajů tak, že jimi rozumí osobní údaje, které vypovídají o rasovém či etnickém původu, politických názorech, náboženském vyznání či filozofickém přesvědčení nebo členství v odborech, a zpracování genetických údajů, biometrických údajů za účelem jedinečné identifikace fyzické osoby, případně údaje o zdravotním stavu či o sexuálním životě nebo sexuální orientaci fyzické osoby. Podobně platí podle § 66 odst. 6 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, kde se v dosavadních právních předpisech používá pojem citlivý údaj nebo citlivý osobní údaj, rozumí se tím ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona osobní údaj, který vypovídá o rasovém nebo etnickém původu, politických názorech, náboženském vyznání nebo filosofickém přesvědčení nebo členství v odborové organizaci, genetický údaj, biometrický údaj zpracovávaný za účelem jedinečné identifikace fyzické osoby, údaj o zdravotním stavu, o sexuálním chování, o sexuální orientaci a údaj týkající se rozsudků v trestních věcech a trestných činů nebo souvisejících bezpečnostních opatření.
69. Citlivé údaje tedy tvoří zvláštní kategorii osobních údajů a smyslem jejich odlišení je především potřeba zaručit těmto údajům speciální, větší ochranu; k tomu srov. obecně využitelná východiska v části IV.1.d/, body 157. a 158. nálezů Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, dostupného z <http://nalus.usoud.cz>, který v souvislosti s naznačenou zvýšenou ochranou citlivých údajů poukázal mj. na to, že: *"...tkví v jejich povaze (kterou se odlišují od ostatních "osobních údajů"). Jde totiž o informace nejvíce soukromé a důvěrné, nejúžeji spjaté s osobní identitou či nejintenzivněji vypovídající o nitru ("duchu") lidské bytosti, tedy o aspekty identity a existence jednotlivce nanejvýš osobního charakteru. Jedná se tudíž o informace o nejintenzivnějším (detailním) soukromí, o údaje výhradně osobního, soukromého charakteru. Kupříkladu lze uvést údaje biometrické údaje (kupř. míry a váhy jednotlivců - velikost poprsí, obvod pasů a boků aj., otisk prstů a dlaně)".*
70. Podle článku 9 odst. 1 obecného nařízení 2016/679/EU se poté zakazuje zpracování osobních údajů, které vypovídají o rasovém či etnickém původu, politických názorech, náboženském vyznání či filozofickém přesvědčení nebo členství v odborech, a zpracování genetických údajů, biometrických údajů za účelem jedinečné identifikace fyzické osoby a údajů o zdravotním stavu či o sexuálním životě nebo sexuální orientaci fyzické osoby. Výjimku z tohoto zákazu však připouští článek 9 odst. 2 obecného nařízení 2016/679/EU podle něhož je zpracování přípustné, pokud je zpracování nezbytné z důvodu významného veřejného zájmu na základě práva Unie nebo členského státu, které je přiměřené

sledovanému cíli, dodržuje podstatu práva na ochranu údajů a poskytuje vhodné a konkrétní záruky pro ochranu základních práv a zájmů subjektu údajů.

71. Žalobcem odkazovaná směrnice Evropského parlamentu a rady (EU) 2016/680 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV je pak právě tím speciálním předpisem, na jehož základě jsou stanovena pravidla týkající se ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, včetně ochrany před hrozbami pro veřejnou bezpečnost a jejich předcházení (viz. čl. 1 Směrnice). Osobními údaji se poté ve smyslu definic dle článku 2 odst. 1 a 13 Směrnice, rozumí veškeré, tj. i biometrické údaje umožňující fyzickou osobu jednoznačně identifikovat například při zobrazení obličeje nebo daktyloskopické údaje.
72. Ve vnitrostátním právu byla směrnice LED (z angl. Law Enforcement Directive) obdobně jako nařízení GDPR promítnuta do zákona č. 110/2019 Sb., o ochraně osobních údajů, konkrétně úpravou obsaženou v jeho hlavě III. Zákon si z legislativně technických důvodů pro vlastní potřeby vypůjčuje (prostřednictvím odkazu) i některé definice z nařízení GDPR (srov. § 24 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů) – včetně definice osobních údajů a biometrických údajů dle článku 2 GDPR. V ostatním právní úprava obsažená v hlavě III zákona o ochraně osobních údajů zcela samostatná (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2023, č. j. 3 As 288/2022, ze dne 25.10.2023 6 As 227/2022 – 43).
73. Zákon o ochraně osobních údajů zakládá právo fyzické osoby (jako subjektu, jehož osobní údaje mohou být v souvislosti s prevencí, vyšetřováním, odhalováním či stíháním trestných činů zpracovávány) požádat o sdělení, zda spravující orgán zpracovává její osobní údaje a pokud ano, o jejich předání a sdělení dalších doprovodných informací, jako jsou např. účel zpracování, právní titul ke zpracování, zdroj údajů (§ 28). Dále existuje právo fyzické osoby požádat o opravu nebo doplnění jejích osobních údajů, či o jejich výmaz (§ 29). Uvedené žádosti vyřizuje spravující orgán postupem dle § 30 téhož zákona, tedy písemnou odůvodněnou informací poskytnutou v zákonné lhůtě šedesáti dnů. Spravující orgán v rámci vyřízení žádosti podle § 28 nebo 29 informuje subjekt údajů o možnosti a) požádat o ověření zákonnosti zpracování osobních údajů prostřednictvím Úřadu pro ochranu osobních údajů a o kontaktních údajích Úřadu, b) podat stížnost Úřadu a c) žádat o soudní ochranu. Podle § 31 odst. 1 zákona Úřad může na základě podnětu subjektu údajů ověřit zákonnost zpracování osobních údajů.
74. Městský soud se tedy v první řadě neztotožnil se žalobcem, že by k užití biometrických údajů v rámci postupů povinného subjektu (prezentovaného v požadovaných rozkazech) neexistoval zákonný podklad. Ten vzhledem k účelu zpracování osobních údajů upravuje zákon č. 110/2019 Sb., o ochraně osobních údajů. Dále pouze poskytnutí těchto informací není jedinou možností ochrany žalobce resp. veřejnosti proti neoprávněnému shromáždění a zpracování osobních údajů. Žalobce se může efektivně domáhat ochrany přímo u spravujícího orgánu, poté u soudu nebo u Úřadu. Ten je také oprávněn obecně posoudit zákonnost takového zpracování osobních údajů (toho ostatně žalobce dle svých tvrzení využil).
75. Existují tedy takové nástroje, které zákon i v těchto „speciálních“ případech poskytuje k ochraně individuálních práv osob zasažených zpracováním osobních údajů. To podle

názoru soudu obecně snižuje „naléhavost“ požadavku žalobce na poskytnutí informací v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím za účelem posouzení zákonnosti systému. Potřeba žalobce na hodnocení zákonnosti systému na základě těchto informací podle názoru soudu proto naléhavá není. Naopak městský soud nijak nezpochybňuje, že poskytnuté informace mohou přispět k veřejné diskuzi o postupech bezpečnostních sborů při využití systému LETIŠTĚ. Právě tento zájem, který jediný podle názoru soudu žalobci skutečně svědčí, poté soud poměřil se zájmy chráněnými ustanovením dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.

76. V dalším kroku městský soud proto posoudil (neboť se s plným zněním RPP č. 123/2018 seznámil) a přezkoumal úvahy povinného a žalovaného, zda lze každou odepíranou informaci skutečně subsumovat pod výluky podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím a pokud ano, zda převáží právo žalobce na jejím poskytnutí nad veřejným zájmem. Vycházel také z toho, že byť by znalost izolované informace sama o sobě ještě činnost uvedených orgánů nemusela ohrozit, existuje možnost rozkrytí jejich činnosti např. i cestou mozaikového sběru informací (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2020, č. j. 3 A 50/2017 – 56).
77. Dle bodu 5 prvostupňového rozhodnutí nebyly žalobci poskytnuty z čl. 1 Přílohy k RPP č. 123/2018 „*Výklad pojmů*“ poskytnuty „definiční“ informace o tom, kdo je „a) *zájmovou osobou*, b) *zájmovým vozidlem*“ a co je „c) *fotografie*“ pro účely této přílohy.
78. Podle povinného subjektu a dle žalovaného tyto informace nebyly poskytnuty z důvodu obsahu informací o podrobných technických parametrech systému, způsobu práce bezpečnostního systému LETIŠTĚ, znalost těchto parametrů by mohla být návodem na obcházení tohoto systému.
79. Městský soud z neanonymizované verze přílohy k RPP č. 123/2018 zjistil, že pod písm. a) a b) jsou obecným způsobem stanoveny definice zájmové osoby a zájmového vozidla a účelu, pro který se tyto osoby a vozidla stávají „zájmovými“. Skutečnost, že existuje nějaká kategorie zájmových osob a vozidel jako „zvláštní“ a užší kategorie z „obecné“ množiny osob a vozidel, je patrná z již poskytnuté verze přílohy. Samotné definice jsou velmi obecné, odpovídají úsudku běžného člověka o zájmové osobě a zájmovém vozidlu z pohledu bezpečnostních sborů a o tom, že by v prostorách letiště mohly být tyto osoby a vozidla monitorovány. Soudu není zřejmé, v čem by znalost těchto informací mohla ohrozit činnost orgánů dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím a odůvodnění povinného a žalovaného k těmto informacím tak neobstojí. Podle názoru soudu proto nejsou tyto informace způsobilé naplnit cíl ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.
80. Pokud jde o písm. c), to definuje fotografii pro účely systému, stanovuje její nezbytné technické parametry a požadavky na její kvalitu. Informace v této části sice nijak neupravuje způsob pořízení fotografie, místo jejího vyhotovení či zákonný důvod pro její pořízení. Nicméně podstatné je, že znalost technických parametrů fotografií a navíc ještě v kombinaci se znalostí, ve kterých situacích a při užití kterých součástí systému LETIŠTĚ je užívána, by podle názoru soudu mohla mít za následek nepoužitelnost fotografie (zejména ve spojení se znalostí informací o systému LETIŠTĚ dle bodů 6 a 7 viz níže). To by již mohlo ohrozit úkoly orgánů specifikované v § 11 odst. 6 zákona. Odůvodnění povinného i žalovaného k odmítnutí této informace je tak přiléhavé. Při poměření zájmů soud shledal, že ochrana informací o technických parametrech fotografie, aby ta byla skutečně použitelná a přispěla

k činnosti orgánů veřejné moci při užívání systému LETIŠTĚ, pak podle názoru soudu převáží nad nijak naléhavým zájmem žalobce na znalost informace o těchto parametrech. Případná znalost této informace či veřejná diskuze o ní by totiž mohla ohrozit cíle chráněné § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.

81. Dle bodu 6 prvostupňového rozhodnutí byly žalobci poskytnuty z čl. 2 odst. 1 Přílohy k RPP č. 123/2018 „*Charakteristika systému LETIŠTĚ*“ informace o tom, že „*systém LETIŠTĚ je automatizovaný systém provozovaný policií v datové síti intranet Ministerstva vnitra Hermes*“, další informace v tomto odstavci byly odmítnuty.
82. Dle bodu 7 prvostupňového rozhodnutí byly žalobci poskytnuty z čl. 2 odst. 2 Přílohy k RPP č. 123/2018 „*Charakteristika systému LETIŠTĚ*“ informace o tom, že „*v systému LETIŠTĚ se zpracovávají údaje získané*“, další informace v tomto odstavci žalobci byly odmítnuty.
83. Společně pro tyto části odmítnutých informací platí, že tyto informace nebyly poskytnuty, neboť se jedná o jednotlivé části a infrastrukturu systému, kdy znalostí těchto částí by byla vyražena provázanost a komplexnost systému a tím omezena schopnost odhalování osob v pátrání. Poskytnutím nezveřejněných částí může potenciální pachatel trestného činu nebo osoba v pátrání předejít nebo se vyhnout „zachycení“ prostřednictvím systému, anebo využít informace získané z poskytnutých interních aktů ke zjištění dalších informací k činností Policie České republiky a dalších subjektů využívajících systém.
84. Městský soud z neanonymizované verze čl. 2 odst. 1 a 2 přílohy k RPP č. 123/2018 zjistil, že tyto části skutečně definují a blíže rozvádí, kterými všemi součástmi je tvořen systém LETIŠTĚ a že z těchto součástí jsou získány a zpracovávány údaje. Osoby, které se pohybují v prostorách letiště, by se znalostí těchto informací mohly (i v kombinaci se znalostí o technických parametrech fotografií – viz výše) znemožnit či ztížit získávané údaje – např. záznam, vyhledávání a monitoring zájmových osob a zájmových vozidel. Tím by nepochybně mohly být i ohroženy úkoly orgánů specifikované v § 11 odst. 6 zákona. Jedná se tedy o informace, které nejsou obecně známé, podle názoru soudu mají v zásadní míře taktickou povahu a jsou nezbytné pro úspěšné fungování systému. Odůvodnění povinného a žalovaného k aplikaci výluky dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím je přiléhavé a obстоjí. Výše uvedený zájem žalobce o znalost informace o tom, z kterých konkrétních součástí je tvořen systém Letiště, pak podle názoru soudu nemůže převážit nad veřejným zájmem, kterým je nepochybně sledována funkcionálna a co nejvyšší úspěšnost systému.
85. Dle bodu 8 prvostupňového rozhodnutí byly žalobci poskytnuty z čl. 3 Přílohy k RPP č. 123/2018 „*Účel systému LETIŠTĚ*“ informace o tom, že „*účelem systému LETIŠTĚ je zvýšení bezpečnosti letiště a dále získání informací důležitých pro plnění úkolů na úseku předcházení, šetření, prověřování a vyšetřování trestných činů, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti včetně pátrání po osobách a vozidlech a zajištění bezpečnosti České republiky, zejména*“, další informace v tomto odstavci byly odmítnuty.
86. Podle povinného subjektu a dle žalovaného tyto informace nebyly poskytnuty proto, že tato část definuje účel systému a obsahuje demonstrativní výčet činností, které by vedly například k získání informací důležitých pro plnění úkolů na úseku předcházení, šetření, prověřování a vyšetřování trestných činů a posléze k jejich zneužití.

87. Účel systému je tedy v obecné rovině definován již v poskytnuté části informací. Z ní rovněž vyplývá, že v neposkytnuté části informace následuje ještě nějaký demonstrativní výčet (srov. slovo „zejména“). Městský soud poté z neanonymizované verze čl. 3 přílohy k RPP č. 123/2018 zjistil, že ta obsahuje skutečně demonstrativní výčet typických činností a postupů, které mají směřovat k využití a naplnění definovaného účelu systému Letiště. Podle názoru soudu však již jen samotná znalost těchto (alespoň demonstrativně) vyjmenovaných činností vypovídá o tom, do jakého směru či oblasti je při užití systému zaměřena pozornost orgánů veřejné moci. Toto zaměření doplňuje i jiné neposkytnuté informace (např. o součástech systému, o definice fotografie). Podle názoru soudu má znalost těchto informací taktickou povahu, což by též jistě mohlo ohrozit úkoly orgánů specifikované v § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Odůvodnění povinného a žalovaného k aplikaci výluky dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím je přiléhavé a obстоjí. Co se týče práva žalobce znát tyto informace, podle názoru soudu, hlavní a obecný účel systému žalobci poskytnut byl. Konkrétní znalost o úkolech či činnostech orgánů veřejné moci, které k tomu účelu vedou, by podle názoru soudu mohla znamenat jejich zmaření, což se nepochybně míjí se smyslem § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle názoru soudu tedy zájem žalobce nepřeváží nad zájmem chráněným ustanovením § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.
88. Dle bodu 9 prvostupňového rozhodnutí byly žalobci poskytnuty z čl. 4 přílohy k RPP č. 123/2018 „*Obsah systému LETIŠTĚ*“ informace o tom, že „(1) Údaje zpracovávané v systému LETIŠTĚ jsou uloženy a) v centrálním bezpečnostním úložišti, c) v úložišti kamerových záznamů.“ Další informace v tomto odstavci byly odmítnuty.
89. Podle povinného subjektu a dle žalovaného tyto informace nebyly poskytnuty, protože jsou zde vyjmenovány a charakterizovány zainteresované subsystémy, způsob a rozsah jejich práce, jejich umístění a postupy při práci s těmito systémy. Poskytnutím nezveřejněných částí může potenciální pachatel trestného činu nebo osoba v pátrání předejít nebo se vyhnout „zachycení“ prostřednictvím systému, anebo využít informace získané z poskytnutých interních aktů ke zjištění dalších informací k činnostem Policie České republiky a dalších subjektů využívajících systém.
90. Městský soud z neanonymizované verze čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy k RPP č. 123/2018 zjistil, že je v něm uvedeno, na kterém dalším úložišti /mimo zmíněné a již poskytnuté informace v čl. 4 odst. 1 písm. a) a c) přílohy k RPP č. 123/2018 / jsou uchovávány údaje zpracované systémem Letiště a které orgány veřejné moci k nim mají přístup. Obsahem této informace je pouze to, které bezpečnostní sbory mají také přístup k uchovávaným údajům a v čl. 4 odst. 3 oprávnění jednotlivých orgánů k přístupům k těmto údajům. Soudu není zřejmé, jak by znalost těchto informací, tj. pouze toho, který orgán veřejné moci má přístup k (již získaným) a uchovávaným údajům, měla být zjištěn zainteresovaný subsystém systému Letiště, rozsah jeho práce, jak by se osoba mohla vyhnout zachycení systémem nebo jak by to mohlo vést ke zjištění dalších informací k činnostem policie a dalších subjektů využívajících systém. Soudu není zřejmé, v čem by znalost těchto informací mohla ohrozit činnost orgánů dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím a odůvodnění povinného a žalovaného k těmto informacím tak neobstojí. Podle názoru soudu proto nejsou tyto informace způsobilé naplnit cíl ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.

91. Ve zbývajících částech článku 4 odst. 2, odst. 4, odst. 5, odst. 6 jsou identifikovány systémy, které tvoří součást systému LETIŠTĚ a dále jsou zde informace o struktuře údajů, které jsou získané z identifikovaných součástí systému LETIŠTĚ.
92. Z těchto informací lze komplexně zjistit to, o jaké informace a údaje mají bezpečnostní sbory a orgány činné v trestním řízení zájem, a proto je také za tímto účelem shromažďují. Z informací v této části tedy konkrétně vyplývá, jaké součásti systému jsou při plnění účelu systému využívány, jaké údaje z nich orgány pro účely své činnosti získávají. Osoby, které se pohybují v prostorách letiště, by podle názoru soudu se znalostí těchto informací skutečně mohly znemožnit či ztížit záznam, vyhledávání a monitoring zájmových osob a zájmových vozidel a tím i ohrozit úkoly orgánů specifikované v § 11 odst. 6 zákona. Jedná se tedy o informace, které nejsou obecně známé, podle názoru soudu mají v zásadní míře taktickou povahu, jsou nezbytné pro úspěšné fungování systému. Odůvodnění povinného a žalovaného k aplikaci výluky dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím je přiléhavé a obстоjí. Poskytnutá verze RPP č. 123/2018 žalobci sděluje v čl. 25 informace o uschovacích lhůtách údajů (v rozmezí 2, 3, 30 dnů, jednoho či dvou let), s tím, že poté jsou údaje likvidovány. Ochranu proti sběru těchto údajů pak poskytuje žalobci právě zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, jak soud zmínil již výše. Proto má zájem žalobce o informace o komplexu získaných a po určitou dobu uchovávaných údajích v systému Letiště podle názoru soudu nižší váhu a nepřeváží nad veřejným zájmem na fungování tohoto systému.

VI. Závěr a náklady řízení

93. Městský soud v Praze poté, co se seznámil s neanonymizovanou verzí RPP 123/2018 a ŘSCP 41/218 shledal, že informace, které povinný odmítl poskytnout žalobci k čl. 1 písm. a) a b) přílohy k Rozkazu policejního prezidenta č. 123/2018 (část 5 prvostupňového rozhodnutí) a k čl. 4 odst. 1 písm. b) a odst. 3 přílohy k Rozkazu policejního prezidenta č. 123/2018 (část 9 prvostupňového rozhodnutí), nejsou s to splnit podmínky výluky dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.
94. Soud u těchto informací neshledal důvod k jejich odmítnutí. Podle jeho názoru nebrání žádný veřejný zájem tomu, aby povinný žalobci tyto informace poskytl. Soud proto v souladu s § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím částečně zrušil výroky žalovaného rozhodnutí a rozhodnutí povinného a v tomto rozsahu nařídil povinnému informace poskytnout ve lhůtě 15 dní (výroky I – VI. tohoto rozsudku).
95. Soud vycházel přitom z toho, že výroková část prvostupňového rozhodnutí obsahuje několik samostatných částí. Ty sice formálně nejsou samostatně označené, avšak materiálně je oddělit lze. Výroková část takto obsahuje tu část, v níž povinný poskytl žalobci informace. Výrok obsahuje dále zřetelně oddělitelnou tu část, v níž povinný ve vztahu k neveřejným částem rozkazů žádost žalobce odmítl. Tato druhá část výroku (o odmítnutí žádosti žalobce) se dělí na dalších 19 subčástí podle jednotlivých (označených) informací, které povinný odmítl.
96. Výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje dvě části označené jako výroky I. a II. Prvním potvrzuje prvostupňové rozhodnutí ve vztahu k částem označeným pod čísly 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18 a 19, jímž byla odmítnuta žádost k těm informacím, které jsou identifikované pod těmito částmi. V druhé části (výrok II.) žalovaný rozhodnutí povinného zrušil ve vztahu k informacím označeným v rozhodnutí povinného pod částmi 1, 2, 3, 4 a 10.

97. Z obsahu prvostupňového i žalovaného rozhodnutí pak nevyplývá, že by jednotlivé části výroků byly na sobě nějak závislé (např. jeden podmiňoval druhý atp.) Jednotlivé části výroku, jimiž povinný a v návaznosti na něj i žalovaný žalobci odmítli poskytnout informace, jsou tak podle soudu zároveň zcela oddělitelnou a samostatnou materiální částí rozhodnutí, jejímž zrušením se zbývající části napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí povinného nestanou nezákonnými či nelogickými (tak by tomu bylo např. uložením úhrnné sankce za jednotlivé delikty, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008-60).
98. U zbývajících informací, které žalovaný a povinný odmítli žalobci poskytnout a proti nimž žalobce uplatnil nynější procesní obranu, soud shledal, že zde převáží veřejný zájem na plnění úkolů bezpečnostních sborů či policie nad zájmem, který hájí žalobce. V tomto rozsahu proto žalobu zamítl. Ostatní námitky neshledal soud důvodné.
99. Výrok o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.
100. Náklady řízení představují jednak částku 3 000 Kč za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby a odměnu za zastoupení advokátem - podle § 35 odst. 2 s. ř. s. Soud dále žalobci přiznal odměnu za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí, podání žaloby, vyjádření k věci) - § 7, 9, 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve znění pozdějších předpisů) po 3 100 Kč a 3x režijní paušál po 300 Kč. Advokát žalobce přes výzvu soudu nedoložil, že je plátcem daň z přidané hodnoty. Celkem odměna za zastoupení představuje částku 13.200 Kč.
101. Žalobce má však právo na částečnou náhradu nákladů řízení proti částečně procesně neúspěšnému žalovanému. Zde městský soud zohlednil, že žalobce brojil proti čtyřem částem výroku prvostupňového rozhodnutí, procesně úspěšný byl však jen u částí dvou z nich. Soud proto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal poměrnou náhradu nákladů ve výši 25 %, tj. ve výši 3.300 Kč. K náhradě nákladů stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. února 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.

předsedkyně senátu